

til at tage Stilling til det, i alt Fald hvad angaar Ejendommene i den indre By. Men ganske vist ikke saaledes, at man paalægger Ejerne Reparationerne som en ensidig Byrde, men saaledes, at hvis Staten ønsker at gribe ind i dette Forhold, maa den yde Ejerne rentefri Laan til de Reparationer, som man vil tvinge dem til at foretage. Den Maade, hvorpaa man løser Spørgsmaalet her, synes mig uantagelig.

Hvad Prisen paa Lejlighederne angaar, har min ærede Kollega Hr. Karstensen stillet et Ændringsforslag om en Forhøjelse med 10 pCt., 15 pCt. o. s. v. De første Par Aar af Lovens Eksistens var der ingen Forhøjelse i Lejen af den gode Grund, at Ejerne i første Omgang tjente uden Forhøjelse, de tjente ved, at Lejlighederne ikke blev sagt op. Enhver, der har haft med 2-Værelsens Lejligheder at gøre, ved, at man der hvert Aar har et Tab, der svarer til 2 à 3 Maaneders Leje, dels ved at man mister Lejen, dels ved den Ledighed, der er, og dels endelig ved de ekstraordinære Reparationer. Jeg har regnet ud for en enkelt Ejendom, at Tabet var oppe paa ca. 25 pCt. Dette Tab undgik man ved den nye Ordning, fordi Folk ikke kunde flytte. Nu er imidlertid Udgifterne til Reparationer steget saa meget, at Tabet langt fra er dækket. Tager man en Ejendom af, lad os sige, 140 000 Kr.s Værdi og med 13 000 Kr.s Lejeindtægt før Krigen, da vil de varierende Omkostninger — jeg taler ikke her om Skatter og Renter — være 2 600—2 800 Kr. Men disse Omkostninger er steget med mere end 50 pCt. siden den Gang, de er snarere steget med 100 pCt. 10 pCts Forhøjelse er derfor en meget beskedent Forhøjelse, som jeg tror, vi bør gennemføre. Tilmed er det ikke det ærede Medlems og heller ikke den konservative Gruppens Mening, at der skal forhøjes med 10 pCt. overalt, det skal bedømmes ud fra det meget sindrige Begreb: den gennemsnitlige Leje for en tilsvarende Lejlighed i 1914. Det Argument, det ærede Medlem fremkom med, har i hvert Fald mere end overbevist mig om, at det er en heldig og nyttig Foranstaltning. Og for Lejerne er det det ogsaa, idet der derved sættes en naturlig Grænse for Stigningen. Jeg tror derfor, at man

baade vil gavne Lejerne og Ejerne ved at acceptere dette Ændringsforslag.

Dernæst er der Spørgsmaalet om de nye Ejendomme. Jeg har hørt denne Debat og vil gerne spørge min ærede Kollega, om han ikke vil gøre nogle Bemærkninger om dette Spørgsmaal. Jeg tror, at der blev sagt noget til Fordel for at inddrage de nye Ejendomme eller sætte visse Grænser for Stigningen. Jeg vil gerne høre det ærede Medlems Mening.

Jeg skal dernæst gøre en Bemærkning til den højtærede Minister. Vi staar nu overfor en Lejeledighed af 0,01 pCt. Hvis Lejeledigheden kunde være et negativt Begreb, saa vilde den være det, thi dette Tal siger ikke en Gang Sandheden. Jeg antager, at der i dette Øjeblik er 2 000 Lejligheder, hvor der bor 2 Familier i hver; der var tidligere 1 000, men nu er der, som sagt, 2 000 af den Slags Lejligheder. Man vil ikke opdage, at Forholdet er saa slemt, naar man ser paa Antallet af Personer pr. Værelse, thi det synes, som om vi under Krigen har fulgt samme Lov som Udlandet: at faa færre Børn, end vi plejer, i hvert Fald i København. Men under alle Omstændigheder er Mangelen paa Lejligheder overmaade stor, og naar der allerede nu er 2 000 Lejligheder med det ganske usømmelige Forhold, at 2 Familier bor sammen — og det er ikke i velstillede Lejligheder, det er vel gennemgaaende 2 Værelsens Lejligheder —, saa er vi ind i en Nødtilstand, som kan kræve meget skrappe Forholdsregler. Men den kræver ogsaa, at der fra alle Sider vises Villie til at begrænse sig. Jeg tænker her bl. a. paa — hvad vi ikke har villet kræve i Boligkommissionen før, men hvad det ender med, at vi maa kræve —, at enhver Art Luksusbygning forbydes, dels af Skønhedshensyn, fordi de Folk, der har tjent Penge under Krigen, ofte hverken har Forstand paa eller Smag for at bygge kønt, dels ogsaa af den Grund, at vi skal benytte Murstenene og Cementen til nyttige Bygninger. Jeg tror, det vil være nødvendigt at gøre Nybygningers Opførelse afhængig af et Fordelingsnævns Tilladelse. Men Staten maa selv gaa i Spidsen. Den bygger rask væk, og Kommunen tager heller ikke Hensyn. Jeg